Četvrtak, 31.10.2013.g.

Danas ujutro sam doživio prekrasne duhovne trenutke. U kojima sam i ja

učestvovao na neki način.

A opet, nekako sam osjećao da ja u svemu tome baš nemam vrlih

zasluga. SAMO GOSPODIN.

I čak sam se malo osjećao tužno. Kao da od mene odlazi nešto što me

često znalo "napuniti", onako duhovno.

Jedna draga osoba, koja radi u jednoj trgovini, kao da je jedva dočekala

da ja jutros uđem u trgovinu kako bi mi mogla SVJEDOČITI O SLAVI

BOŽJOJ. O PREKRASNOJ BOŽJOJ MILOSTI KOJA JOJ SE DOGAĐA

U ZADNJE VRIJEME.

Odmah čim me vidjela, počela je svoju kratku priču. Još sam se iznenadio

jer je u trgovini bilo još kupaca. Ali nju to nije zasmetalo, kao prije u

nekim trenucima kada smo govorili o Bogu i vjeri, da mi SVJEDOČI O

GOSPODINU I ONOME ŠTO JOJ ON LIJEPOGA ČINI U ŽIVOTU.

Počela je s rečenicom da mi mora nešto važno reći. Ja sam ju upitno

pogledao. No ona je samo nastavila i rekla da u nedjelju nakon dugog

vremena ima slobodno i da će sa svojim djetetom ići u crkvu na misu. I

SVA JE SJALA KADA JE TO GOVORILA.

Ja sam joj rekao da BOGU HVALA, da je to velika milost i radost. I malo

sam se iznenadio jer mi je prije nekog vremena rekla da na misi nije bila

godinama.

No, ona je samo nastavila i sva onako radosna je rekla DA JEDVA

ČEKA DA DOĐE NEDJELJA.

ISKRENOST NJEZINIH RIJEČI OSJETILA SE U SJAJU NJEZINIH

OČIJU, U ČVRSTOĆI NJEZINE ODLUKE I ČVRSTOĆI RIJEČI KAKO

IH JE IZGOVARALA.

TO ME BAŠ DODIRNULO U DUŠU…

"JEDVA ČEKAM DA DOĐE NEDJELJA..." KOJE

SVJEDOČENJE VJERE!

Ja sam joj samo rekao da je to prekrasna milost ali da neka ne očekuje

čuda, odlazak na nedjeljnu misu neće joj riješiti svakodnevne probleme,

ali će joj sigurno dati snagu i mir da se sa njima nosi kada će izaći iz

crkve i nastaviti svakodnevni život.

A ona je samo rekla da zna i ponovno ponovila da jedva čeka dođe

nedjelja.

Nadam se da se neće razočarati u nekoj svećenikovoj riječi, u ponašanju

nekog brata ili sestre u vjeri koji možda sebe smatraju velikim vjernicima,

ili sličnom, jer zli sigurno neće mirovati i pustiti je samo tako.

Sad sam se sjetio da ju u nedjelju moram staviti u svoje molitve na misi.

Da joj barem malo pomognem.

A sve to je bila samo kulminacija onoga što se njoj događalo na

duhovnom planu u zadnjih nekoliko mjeseci, zadnjih tjedana.

Često smo vodili razgovore o vjeri i onome što mi Gospodin lijepoga čini

u mojem životu. I sad vidim da je ona dosta toga upijala u sebe, u svoje

srce i u svoje misli.

Traje to već nekih dvije godine.

I kroz to vrijeme, kroz te kratke razgovore, došli smo do toga da sam

jednom čuo kako je opsovala. A nije htjela da ju netko drugi čuje.

Pa sam ju ja pitao da li to ona često radi. I priznala mi je da joj to često

dođe. Da se znade razljutiti bez veze na muža, na djecu i da onda viče i

psuje. A da joj je poslije krivo.

Ja sam joj nekoliko puta govorio o tome da je kletva jedan od

najopasnijih grijeha.

JER IMA DVOJAKO ZNAČENJE.

S JEDNE STRANE KLETVOM PSUJEMO BOGA STVORITELJA, KOJI

JE I NAS STVORIO, ZNAČI PSUJEMO I SAMOGA SEBE.

S DRUGE STRANE PSUJUĆI I NEGIRAJUĆI KLETVOM ONOGA

KOJI NAS JE STVORIO, PRIZIVAMO U SVOJ ŽIVOT ONOGA KOJI

CIJELIM SVOJIM BIĆEM MRZI BOGA STVORITELJA, KOJI ŽELI

BITI BOG, ZLOGA I NJEGOVE ZLE DUHOVE.

Rekao sam joj da su zbog njezinih kletvi došli u njezin život srdžba,

vikanje, ljutitost, često bez ikakvih razloga. Sve su to posljedice njezinih

kletvi i prizivanja kroz njih djelovanja zloga.

I da će time sve više i u život svoje obitelji prizivati zlo i njegovo

djelovanje. Nesvjesno mu slaže mjesto gdje će moći djelovati.

I više puta mi je rekla da to ne želi. Da se želi promijeniti ali da

jednostavno ne ide.

Pa sam joj rekao da je početak uspješne borbe protiv kletvi i utjecaja

zloga odlazak na nedjeljne mise i molitva.

A ona mi se pravdala da nedjeljom najčešće radi, pa kuhanje ručka, pa

ovo pa ono.

I tako smo mi razmjenjivali te kratke razgovore i rijetko koji je bio a da

nismo bar na neki simbolični način dotaknuli vjeru i život u vjeri.

I onda mi je prije nekih mjesec dana, kada sam došao u dućan da nešto

kupim, rekla onako ponosno da li znam da ona više ne psuje. Rekla je da

to traje tri dana kako nije ništa opsovala. A ja sam joj rekao da BOGU

HVALA. I rekla je da će pokušati još izdržati.

Ja sam se odmah u sebi za nju pomolio. I prije toga sam tako znao

učiniti.

I zaboravio sam na taj naš razgovor. Vidjeli smo se nakratko nekoliko

puta ali više mi nije ništa govorila.

I onda prije desetak dana, kada nije bilo nikog u dućanu, radosno mi je

rekla da i dalje ne psuje, da je već prošlo više od dva tjedna i da u ta dva

tjedna nije ni jedanput opsovala.

I ONAKO RADOSNO MI JE POSVJEDOČILA DA SE SVAKU VEČER

MOLI GOSPODINU. ONE MOLITVE KOJE ZNA, "OČE NAŠ",

"ZDRAVO MARIJO".

I DA GA MOLI, ONAKO SVOJIM RIJEČIMA, DA JOJ ZAVEŽE

JEZIK KADA ĆE IMATI POTREBU DA NEŠTO OPSUJE.

I REKLA JE DA TO DJELUJE.

Ja sam se tada baš slatko nasmijao kada mi je to rekla, zamišljajući je

kako se to moli "DA JOJ ZAVEŽE JEZIK".

A poslije sam si opet mislio da je to bila NJEZINA MOLITVA PO

DUHU SVETOM, JAKO JAKA MOLITVA.

NE RADI RIJEČI, NEGO RADI VJERE U TO DA JOJ GOSPODIN

MOŽE TO ISPUNITI.

TOM MOLITVOM JE ONA MOLILA GOSPODINA, IZ SVOJEG

VAPIJUĆEG SRCA, DA U NJOJ ZAVEŽE TOGA ZLOGA DUHA

KLETVE KOJI JE BIO U NJOJ, I OKO NJE, I DA GA IZBACI IZ

NJE.

Nije ona sve to rekla ali je SVETI BOŽJI DUH TOČNO ZNAO ŠTO

ŽELI NJEZINA DUŠA, NJEZINO SRCE.

NISU TOLIKO BILE POTREBNE SVE NJEZINE RIJEČI.

SAMO ČISTA, ISKRENA I VAPIJUĆA MOLITVA U POTREBI I

NEKOLIKO RIJEČI UPUĆENE GOSPODINU NA TU NAKANU.

"GOSPODINE, ZAVEŽI MI JEZIK!"

I bio sam sretan radi toga i htio sam to svima posvjedočiti. No, prošlo je

nekoliko dana, ja to nisam stigao napisati, došli su drugi događaji i to

njezino svjedočanstvo pomalo je kod mene išlo u zaborav.

No, sada znam zašto. Jer je to bila Gospodinova volja. Da bi mogao

svjedočiti novoj milosti koju je podario toj dragoj osobi na putu

obraćenja i učvršćenja u vjeri.

MILOST DA DONESE ODLUKU I ODE NA NEDJELJNU MISU.

Sve mi je to "prošlo" kroz glavu kada sam tokom dana razmišljao o tom

našem kratkom razgovoru.

I znam da me Gospodin na neki način malo iskoristio da pomognem toj

dragoj osobi da krene putem obraćenja.

I BIO SAM JAKO RADOSTAN. ONIM MIROM U SRCU KOJEG SAM

OSJETIO.

No, osjetio sam i neku malu tugu.

Jer sam osjetio da sam toj dragoj osobi dao sve što sam mogao na

njezinom putu obraćenja i duhovnog rasta. Osjetio sam to. DALJE ĆE

SAMA.

A kroz razgovore s njom, i svjedočenja svojim životom ŠTO MI JE

LIJEPOGA GOSPODIN UČINIO U MOJEM ŽIVOTU, I ŠTO MI ČINI,

JA SAM SE DODATNO "PUNIO".

SVAKO SVJEDOČENJE DRUGIMA O GOSPODINU MENI DAJE

DODATNU SNAGU DA DALJE TAKO NASTAVIM.

A evo, BOGU HVALA, još jedna je osoba krenula PUTEM SPASENJA,

PUTEM OBRAĆENJA I RASTA U VJERI.

JER NEDJELJNA MISA JE UPRAVO TO. PUT U SPASENJE.

I još ćemo mi razgovarati. I razmjenjivati one PREKRASNE STVARI I

DOGAĐAJE KOJE ĆE NAM GOSPODIN ČINITI U ŽIVOTU.

Ali će mi malo nedostajati one njezine djetinje oči, upitni pogledi ispod

oka na moju KRUNICU oko vrata, širom raširene oči kada sam joj

pričao o prekrasnim događajima s Gospodinom …

No, osjećam nekako, duboko u sebi osjećam, da će ona biti jedan pravi

GOSPODINOV SVJEDOK. Tamo gdje živi, tamo gdje radi.

BOG JU BLAGOSLOVIO NA TOM PUTU U SVAKOM TRENUTKU

KUŠNJI.

SVET I PRESVET MOJ PREDRAGI

GOSPODINE, SVET I PRESVET.

NEKA TI JE BESKRAJNA HVALA ZA SVE

NAS OBRAĆENE, KOJE SI TI SVOJOM

MUKOM, SMRĆU I USKRSNUĆEM ODLUČIO

SPASITI.

SVET I PRESVET TROJEDINI BOŽE, OČE,

SINE I DUŠE SVETI.

ČAŠĆEN, HVALJEN I SLAVLJEN U SVE

VIJEKE VJEKOVA.

PRESVETA DJEVICE MOLI ZA TU DRAGU

SESTRU U VJERI I NJEZINE POTREBE I ZA

SVE OBRAĆENIKE.

NEKA TI JE VJEČNA SLAVA I HVALA ZA

SVE MOLITVE KOJOM NAS ZAGOVARAŠ NA

NEBU KOD SVOGA SINA I NJEGOVOG OCA.

A ČAST I SLAVA I CIJELOM DUHOVNOM

SVIJETU KOJI VRŠI I POŠTUJE BOŽJU

VOLJU.

SVET I PRESVET TROJEDINI BOŽE, SVET I

PRESVET…